

KINTA KOLUMNA

OBRES D'ART REQUISADES I RETORNADES

La guerra mai acaba, confiscacions a dojo i robatoris dels guanyadors

La restitució d'obres d'art robades a Espanya és un tema que requereix una estreta col·laboració entre les autoritats locals i internacionals, així com experts en art i patrimoni cultural. Dit això tan bonic anem al gra! Cultura obre la porta a retornar 5.126 obres d'art que el govern de la República va confiscar per protegir els béns artístics i que la dictadura mai va retornar. El govern narco-marxista de Sánchez ha publicat un inventari amb les peces confiscades que es troben en museus estatals perquè els seus hereus puguin reclamar la devolució.

Ja tenim un bon començament per aquesta pel·li de tresors! Estimat Lector, si estàs interessat en un cas concret d'obres d'art robades, et recomanaria que consultessis fonts com arxius de notícies i informes oficials per obtenir informació detallada. Però si desitges explorar més a fons com es treballa en la recuperació d'obres d'art des d'una perspectiva ètica, demana una visita al banc d'Espanya. Allà hi ha un fons de centenars i centenars de mobles antics, cadires, coberteria, vaixelles, ceràmiques i joies dels quals mai s'han preocupat de buscar el propietari.

Has tingut sort! Fas la visita! Mentre tafaneges segurament que coincidiràs amb altres visites. Veuràs que els funcionaris quasi es trenquen l'espina dorsal fent reverències –a elles i no a tu- i llavors comença l'espectacle. Una de les visites són dos marquesos i l'altra són una duquessa i una comtessa. En definitiva, Grandes de España. Porten, com si fossin gossets, a algun polític del PP o del PSOE que saben lladrar com cal si algú posés impediments als seu amos.

Entrem al segon acte! El marquès s'enamora d'una coberteria massissa de plata i or de cent jocs. En total 700 coberts, deuen pesar entre sis i vuit quilos. La reclama dient que com es pot veure tenen incrustades les armes d'un avantpassat i que els maleïts rojos els hi van robar. El funcionari li fa una reverència. El polític aprova amb el cap i ganyota de

dòberman. Llavor se sent la veu de la duquessa: Dios mío, esto es mío!!! Segons ella la coberteria pertany a la seva família i el marquès deu ser un farsant arruïnat que vol restablir la seva fortuna robant aquella coberteria vinguda d'Amèrica. Que sí, que llavors Espanya era un imperi i els seus avantpassats explotaven les mines d'or i plata fent treballar de gratis als indis. Que sí! Que la coberteria va ser robada pels anarquistes de la FAI amb l'excusa de protegir el patrimoni artístic. Que no! Que no van matar a aquell pobre avantpassat. Que sí! Que es va salvar gracies a un anarquista. Que no! Que l'anarquista no es va salvar de l'afusellament. Pobrecito! Potser Déu l'hagi perdonat.

En aquest punt de la discussió els dos polítics estan a punt de boxa, punys tancats, cara de conquistadores, l'ambient s'omple d'un polsim que enrareix l'atmosfera de la sala dels tresors.

Llavors intervé el segon marquès, té una veu dolça, acostumada a manar i ser obeït. Un accent de Castilla la Vieja tallant com les navalles. Mi querida duquesa, con todos los respetos, está equivocada. El segon marquès reclama calma i serenitat. Explica que tots bàndols tenen dret a reclamar la coberteria. Pues sí! Que no veuen que la història de les famílies els fa a tots propietaris de la coberteria. I durant vint minuts els fa una exposició que deixa a tothom convençut de dividir en quatre parts aquell tresor familiar. L'atmosfera de la sala es carrega de bons auspícis. Els funcionaris reparteixen la coberteria en quatre maletins. Els polítics s'encaixen la mà. Pues sí! De Buena nos hemos librado.

I com en una processó, els quatre Grandes de España travessen el Banc d'Espanya, quatre funcionaris carregats amb quatre maletins els acompanyen fins al carrer. Dos Mercedes últim model els esperen. Els xofers obren les portes i els cofres. En 30 segons l'afer està conclòs. Una restitució aconseguida que figurarà a l'Excel de les restitucions d'obres d'art del Ministerio de Cultura.

